Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B** **ДИРЕКТИВА 2003/48/ЕО НА СЪВЕТА**

от 3 юни 2003 година

относно данъчното облагане на доходи от спестявания под формата на лихвени плащания

(ОВ L 157, 26.6.2003 г., стр. 38)

Изменена с

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Директива 2004/66/ЕО на Съвета от 26 април 2004 година	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	Решение 2004/587/ЕО на Съвета от 19 юли 2004 година	L 257	7	4.8.2004
►**M3**	Директива 2006/98/ЕО на Съвета от 20 ноември 2006 година	L 363	129	20.12.2006

▼B

ДИРЕКТИВА 2003/48/ЕО НА СЪВЕТА

от 3 юни 2003 година

относно данъчното облагане на доходи от спестявания под формата на лихвени плащания

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 94 от него,

като взе предвид предложението на Комисията ([1]),

като взе предвид становището на Европейския парламент ([2]),

като взе предвид становището на Европейския икономически и социален комитет ([3]),

като има предвид, че:

(1) Членове от 56 до 60 от Договора гарантират свободното движение на капитали.

(2) Доходите от спестявания под формата на лихвени плащания от вземания по дългове представляват облагаем доход за местните лица на всички държави-членки.

(3) По силата на член 58, параграф 1 от Договора държавите-членки имат право да прилагат съответните разпоредби на своето данъчно законодателство, разграничаващи данъкоплатци, които не са в еднакво положение по отношение на своето местожителство или по отношение на мястото, където е инвестиран техният капитал, както и да предприемат всички необходими мерки за предотвратяване нарушения на националните законови и административни разпоредби, по-специално в областта на данъчното облагане.

(4) Съгласно член 58, параграф 3 от Договора разпоредбите на данъчните закони на държавите-членки, имащи за цел да се противопоставят на злоупотребите и измамите, не следва да представляват средство за произволна дискриминация или скрито ограничение на свободното движение на капитали и разплащанията, установени съгласно член 56 от Договора.

(5) При отсъствието на координация на националните данъчни системи за данъчно облагане на доходите от спестявания под формата на лихвени плащания, по-специално що се отнася до третирането на лихвите, получени от чуждестранни лица, местни лица на държавите-членки понастоящем могат често да избегнат в своята държава-членка по местожителство каквато и да е форма на данъчно облагане върху лихвите, които получават в друга държава-членка.

(6) Това положение води до деформации в движението на капитали между държавите-членки, несъвместими с вътрешния пазар.

(7) Настоящата директива се основава на консенсуса, постигнат на съвещанието на Европейския съвет, състояло се в Санта Мария де Фейра на 19 и 20 юни 2000 г., и на последвалите съвещания на Съвета Екофин на 26 и 27 ноември 2000 г., 13 декември 2001 г. и 21 януари 2003 г.

([1]) ОВ C 270 E, 25.9.2001 г., стр. 259.
([2]) ОВ C 47 E, 27.2.2003 г., стр. 553.
([3]) ОВ C 48, 21.2.2002 г., стр. 55.

▼B

(8) Крайната цел на настоящата директива е да се даде възможност доходът от спестявания под формата на лихвени плащания, направени в една държава-членка в полза на бенефициери, които са физически лица с местожителство в друга държава-членка, да стане обект на ефективно данъчно облагане съгласно законите на последната държава-членка.

(9) Целта на настоящата директива може да бъде постигната най-добре, като обхване лихвените плащания, извършени или гарантирани от икономически оператори, регистрирани в държавите-членки, към или в полза на бенефициерите, които са физически лица с местожителство в друга държава-членка.

(10) Тъй като целта на настоящата директива не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите-членки поради липсата на координация в националните системи за данъчно облагане на дохода от спестявания и поради тази причина може да бъде по-добре постигната на общностно равнище, Общността може да предприеме мерки съгласно принципа на субсидиарност, установен в член 5 от Договора. В съответствие с принципа на пропорционалност, посочен в същия член, настоящата директива се придържа към необходимия минимум за постигането на тези цели и не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

(11) Агентът по плащанията е икономическият оператор, който плаща лихвата или осигурява лихвеното плащане пряко в полза на бенефициера.

(12) При определяне на понятиатя „лихвено плащане“ и „агент по плащанията“ по целесъобразност следва да се прави позоваване на Директива 85/611/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 г. за съгласуване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърляеми ценни книжа (ПКИПЦК) ([1]).

(13) Приложното поле на настоящата директива следва да се ограничи до данъчно облагане на доходите от спестявания под формата на лихвено плащане върху вземания по дългове, изключвайки, *inter alia*, въпросите, свързани с данъчното облагане на пенсиите и доходите от застраховки.

(14) Крайната цел, да се постигне ефективно данъчно облагане на лихвените плащания в държавата-членка по местожителство на бенефициера за данъчни цели, може да бъде постигната чрез обмен на информация между държавите-членки за лихвените плащания.

(15) В Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 г. относно взаимопомощта на компетентните органи на държавите-членки в областта на прякото и косвеното данъчно облагане ([2]) се осигурява база на държавите-членки за обмен на информация за данъчни цели относно доходите, предмет на настоящата директива. Тя следва да продължи да се прилага към такъв обмен на информация като допълнение към настоящата директива дотолкова, доколкото настоящата директива не накърнява нейните разпоредби.

(16) Автоматичният обмен на информация между държавите-членки, що се отнася до лихвените плащания, предмет на настоящата директива, прави възможно ефективното

([1]) ОВ L 375, 31.12.1985 г., стр. 3. Директива, последно изменена с Директива 2001/108/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 41, 13.2.2002 г., стр. 35).

([2]) ОВ L 336, 27.12.1977 г., стр. 15. Директива, последно изменена с Акта за присъединяване от 1994 г.

▼B

данъчно облагане на тези плащания в държавата членка по местожителство на бенефициера за данъчни цели в съответствие с националното право на тази държава. Ето защо е необходимо да се гарантира, че на държавите-членки, които обменят информация съгласно настоящата директива, няма да им бъде позволено да се позовават на ограниченията за обмен на информация, определени в член 8 от Директива 77/799/ЕИО.

(17) Предвид структурните различия Австрия, Белгия и Люксембург не могат да прилагат автоматичния обмен на информация едновременно с останалите държави-членки. По време на преходния период, като се вземе предвид, че данъкът, удържан при източника, може да осигури минимално ниво на ефективно данъчно облагане, особено при ставка, нарастваща прогресивно до 35 %, тези три държави-членки следва да прилагат данък, удържан при източника, върху доходите от спестявания, предмет на настоящата директива.

(18) За да се избегнат различия в третирането, Австрия, Белгия и Люксембург не следва да се задължават да прилагат автоматичния обмен на информация, преди Конфедерация Швейцария, Княжество Андора, Княжество Лихтенщайн, Княжество Монако и Република Сан Марино да осигурят ефективен обмен на информация при поискване, отнасяща се до лихвените плащания.

(19) Тези държави-членки следва да превеждат по-голямата част от приходите от този данък, удържан при източника, на държавите-членки по местоживеене на бенефициера на лихвата.

(20) Тези държави-членки следва да предвидят процедура, която да позволи на бенефициерите с местожителство за данъчни цели в други държави-членки да избягват налагането на този данък, удържан при източника, като упълномощят своя агент по плащанията да докладва лихвените плащания или като представят удостоверение, издадено от компетентните органи на тяхната държава-членка по местоживеене за данъчни цели.

(21) Държавата-членка по местоживеене за данъчни цели на бенефициера следва да гарантира елиминирането на всякакво двойно данъчно облагане на лихвените плащания, което може да е резултат от налагането на данък, удържан при източника, в съответствие с процедурите, установени в настоящата директива. Тя следва да направи това чрез данъчен кредит за този данък, удържан при източника, до сумата на данъка, дължим на нейна територия, на бенефициера и като му възстанови всяка сума над удържания данък. Но тя може, вместо да прилага този механизъм на данъчен кредит, да разреши възстановяване на данъка, удържан при източника.

(22) За да се предотврати деформация на пазара, настоящата директива не следва по време на преходния период да се прилага към лихвените плащания върху определени прехвърляеми дългови ценни книжа.

(23) Настоящата директива не следва да пречи на държавите-членки да налагат други видове данък, удържан при източника, различни от посочените в настоящата директива, върху лихвите, възникнали на техните територии.

(24) Докато Съединените американски щати, Швейцария, Андора, Лихтенщайн, Монако, Сан Марино и съответните зависими или асоциирани територии на държавите-членки не приложат мерки, еквивалентни или същите като тези, предвидени в

▼B

настоящата директива, преминаването на капитали към тези страни и територии би могло да изложи на опасност постигането на нейните цели. Ето защо е необходимо директивата да започне да се прилага от датата, на която всички тези страни и територии започнат прилагането на такива мерки.

(25) Комисията на всеки три години докладва за действието на настоящата директива и предлага на Съвета необходимите изменения, за да се гарантира по-ефективно данъчно облагане на доходите от спестявания и да се избегне нарушаването на конкуренцията.

(26) Настоящата директива зачита основните права и принципи, които са признати, по-специално от Хартата на основните права на Европейския съюз,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА I

УВОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Цел

1. Крайната цел на директивата е да се даде възможност доходът от спестявания под формата на лихвени плащания, извършени в една държава-членка към бенефициери, които са местни физически лица за данъчни цели в друга държава-членка, да се превърне в предмет на ефективно данъчно облагане в съответствие със законодателството на последната държава-членка.

2. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че задачите, необходими за прилагане на настоящата директива, се изпълняват от агентите по плащанията, установени на тяхна територия, независимо от мястото на установяване на длъжника по вземането по дълга, по който се плаща лихвата.

Член 2

Определение за бенефициер

1. За целите на настоящата директива „бенефициер“ означава всяко физическо лице, което получава лихвено плащане, или всяко физическо лице, на което е гарантирано лихвено плащане, освен ако не представи доказателства, че то не е било извършено или гарантирано в негова полза, с други думи:

а) то действа като агент по плащанията по смисъла на член 4, параграф 1; или

б) то действа от името на юридическо лице, правен субект, чиито печалби се облагат с данък съгласно общите договорености за данъчно облагане на предприемаческата дейност, ПКИПЦК, оторизирани съгласно Директива 85/611/ЕИО, или правен субект съгласно член 4, параграф 2 от настоящата директива и, в последния случай, разкрива името и адреса на това лице на икономическия оператор, който извършва лихвеното плащане, като последният съобщава тази информация на компетентния орган на държавата-членка, където се установил; или

в) то действа от името на друго физическо лице, което е бенефициерът, и разкрива на агента по плащанията самоличността на този бенефициер съгласно член 3, параграф 2.

▼B

2. Когато агент по плащанията има информация, която предполага, че физическото лице, което получава лихвеното плащане или в полза на което има гарантирано лихвено плащане, може да не е бенефициерът и когато към това лице не се прилага нито параграф 1, буква а), нито параграф 1, буква б), той предприема разумни стъпки за установяване самоличността на бенефициера съгласно член 3, параграф 2. Ако агентът по плащанията не може да идентифицира бенефициера, той разглежда въпросното лице като бенефициер.

Член 3

Самоличност и местожителство на бенефициерите

1. Всяка държава-членка на своя територия приема и гарантира прилагането на необходимите процедури, които да позволят на агента по плащанията да установи самоличността на бенефициерите и тяхното местожителство за целите на членове от 8 до 12.

Тези процедури съответстват на минималните стандарти, установени в параграфи 2 и 3.

2. Агентът по плащанията установява самоличността на бенефициера на базата на минимални стандарти, които се различават в зависимост от това кога са започнали отношенията между агента по плащанията и получателя на лихвата, както следва:

а) за договорни отношения, установени преди 1 януари 2004 г., агентът по плащанията установява самоличността на бенефициера, т.е. неговите имена и адрес, като използва информацията, с която разполага, по-специално съгласно законите, действащи в държавата, в която се е установил, и съгласно Директива 91/308/ЕИО на Съвета от 10 юни 1991 г. за предотвратяване използването на финансовата система за пране на пари ([1]);

б) за договорни отношения, установени, или транзакции, извършени в отсъствието на договорни отношения, на или след 1 януари 2004 г., агентът по плащанията установява самоличността на бенефициера, т.е. неговото име, адрес и, ако има такъв, данъчния му номер, определен от държавата-членка по местоживеене, за данъчни цели. Тези подробности се установяват на базата на паспорта или на официалната лична карта, представена от бенефициера. Ако адресът не фигурира в паспорта или в официалната лична карта, той се установява на базата на всяко друго документно свидетелство за самоличност, представено от бенефициера. Ако данъчният номер не е упоменат в паспорта, в официалната лична карта или в някой друг документ за самоличност, включително удостоверение за местожителство за данъчни цели, представено от бенефициера, самоличността се допълва с данни за датата и мястото на раждане на последния, установени на базата на паспорта му или официалната лична карта.

3. Агентът по плащанията установява местожителството на бенефициера на базата на минималните стандарти, които се различават в зависимост от това кога са започнали отношенията между агента по плащанията и бенефициера. Съгласно условията, определени по-долу, за местожителство се счита страната, където е постоянният адрес на бенефициера:

а) за договорни отношения, установени преди 1 януари 2004 г., агентът по плащанията установява местожителството на бенефициера като използва информацията, с която разполага, по-

([1]) ОВ L 166, 28.6.1991 г., стр. 77. Директива, последно изменена с Директива 2001/97/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 344, 28.12.2001 г., стр. 76).

▼B

специално съгласно законите в държавата, в която се е установил и Директива 91/308/ЕИО;

б) за договорни отношения, установени, или транзакции, извършени в отсъствието на договорни отношения, на или след 1 януари 2004 г., агентът по плащанията установява местожителството на бенефициера на базата на адреса в паспорта, в официалната лична карта или, ако е необходимо, на базата на всяко документно свидетелство за самоличност, представено от бенефициера, и в съответствие със следната процедура: за физически лица, представящи паспорт или официална лична карта, издадена от държава-членка, които заявяват, че са местни лица в трета страна, местожителството се определя посредством данъчно удостоверение по местожителство, издадено от компетентния орган на третата страна, в която физическото лице твърди, че има местожителство. Ако такова удостоверение не бъде представено, приема се, че държавата-членка, която е издала паспорта или друг официален документ за самоличност, е страната по местожителство.

Член 4

Определение за агент по плащанията

1. За целите на настоящата директива „агент по плащанията“ означава всеки икономически оператор, който плаща лихви или гарантира лихвеното плащане в полза на бенефициера, независимо дали операторът е длъжникът на вземането по дълга, по който се плаща лихвата, или това е операторът, натоварен от длъжника или бенефициера с лихвеното плащане или гарантирането на лихвеното плащане.

2. Всеки правен субект, установен в държава-членка, на който се плащат лихви или на който се гарантират лихви в полза на бенефициер, също се счита за агент по плащанията след такова плащане или гарантиране на такова плащане. Тази разпоредба не се прилага, ако икономическият оператор има причини да вярва на базата на официални доказателства, представени от този правен субект, че:

а) това е юридическо лице, с изключение на юридическите лица, посочени в параграф 5; или

б) неговите печалби са обложени с данъци съгласно общите договорености за данъчно облагане на предприемаческата дейност; или

в) това е ПКИПЦК, признато съгласно Директива 85/611/ЕИО.

Икономически оператор, който плаща лихви или гарантира лихви за такъв правен субект, установен в държава-членка, който се смята за агент по плащанията съгласно настоящия параграф, съобщава името и адреса на правния субект и общата сума на лихвите, платени или гарантирани на правния субект, на компетентния орган на държавата-членка, в която се е установил, която предава тази информация на компетентния орган на държавата-членка, където се е установил правният субект.

3. Но правният субект, посочен в параграф 2, има възможност да бъде третиран за целите на настоящата директива като ПКИПЦК съгласно параграф 2, буква в). Упражняването на тази възможност изисква да бъде издадено удостоверение от държавата-членка, в която правният субект се е установил, което да бъде представено от този правен субект на икономическия оператор.

Държавите-членки изработват подробни правила за тази възможност, която може да бъде използвана от правните субекти, установени на тяхна територия.

▼B

4. Когато икономическият оператор и правният субект, посочени в параграф 2, са установени в същата държава-членка, тази държава-членка взема необходимите мерки, за да гарантира, че правният субект спазва разпоредбите на настоящата директива, когато действа като агент по плащанията.

5. Юридическите лица, изключени от параграф 2, буква а), са:

а) във Финландия: avoin yhtiö (Ay) и kommandiittiyhtiö (Ky)/ öppet bolag и kommanditbolag;

б) в Швеция: handelsbolag (HB) и kommanditbolag (KB).

Член 5

Определение за компетентен орган

За целите на настоящата директива „компетентен орган“ означава:

а) за държавите-членки — всеки от органите, обявени пред Комисията от държавите-членки;

б) за трети страни — компетентния орган за целите на двустранните и многостранните данъчни конвенции или, ако няма такъв, друг орган, който е компетентен да издава удостоверения за местожителство за данъчни цели.

Член 6

Определение за лихвено плащане

1. За целите на настоящата директива „лихвено плащане“ означава:

а) лихви, платени или кредитирани по сметка, свързани с вземане по дълг от всякакъв род, независимо обезпечен ли е или не с ипотека и носи ли или не право на участие в приходите на длъжника, и по-специално доходи от държавни ценни книжа и доходи от облигации или дългови разписки, включително премии, свързани с такива ценни книжа, облигации или дългови разписки; неустойки за закъснели плащания не се считат за лихвени плащания;

б) лихви, натрупани или капитализирани при продажбата, изплащането или откупуването на вземания по дълг съгласно буква а);

в) доход, получен от лихвени плащания, пряко или чрез правен субект съгласно член 4, параграф 2, разпределен от:

i) ПКИПЦК, оторизирани съгласно Директива 85/611/ЕИО,

ii) правни субекти, отговарящи на изискванията за възможността съгласно член 4, параграф 3,

iii) предприятията за колективно инвестиране, установени извън териториите, посочени в член 7;

г) доход, реализиран след продажбата, изплащането или изкупуването на акции или дялове в следните компании и правни субекти, ако те инвестират пряко или непряко, чрез други предприятия за колективно инвестиране или правни субекти, посочени по-долу, повече от 40 % от своите активи във вземания по дългове съгласно буква а):

i) ПКИПЦК, оторизирани съгласно Директива 85/611/ЕИО,

ii) правни субекти, отговарящи на изискванията за възможността съгласно член 4, параграф 3,

iii) предприятия за колективно инвестиране, установени извън териториите, посочени в член 7.

▼B

Държавите-членки имат възможност да включат дохода, упоменат в буква г), в определението за лихва само до степента, до която такъв доход съответства на печалбите, пряко или непряко произтичащи от лихвени плащания по смисъла на букви а) и б).

2. Що се отнася до параграф 1, букви в) и г), когато агент по плащанията няма информация, отнасяща се до тази част от дохода, която произтича от лихвени плащания, общата сума на дохода се счита за лихвено плащане.

3. По отношение на параграф 1, буква г), когато агент по плащанията не разполага с информация за процента на активите, инвестирани във вземания по дългове или в акции или дялове, определени в посочения параграф, процентът се определя на 40 %. Когато той не може да определи сумата на дохода, реализиран от бенефициера, се счита, че той съответства на приходите от продажбата, изплащането или изкупуването на акции или дялове.

4. Когато лихвата съгласно параграф 1 е платена или кредитирана по сметка на правен субект съгласно член 4, параграф 2, който не отговаря на изискванията за възможността от член 4, параграф 3, тя се смята за лихвено плащане от такъв правен субект.

5. Що се отнася до параграф 1, букви б) и г), държавите-членки могат да изискват от агентите по плащанията на тяхна територия да изчислят на годишна база лихвите за период от време, който не може да надвишава една година, и да разглеждат такава лихва, изчислена на годишна база, като лихвено плащане, дори ако през този период от време няма продажба, изплащане или изкупуване.

6. Чрез дерогация от параграф 1, букви в) и г) държавите-членки могат да изключат от определението за лихвено плащане всеки доход, посочен в тези разпоредби, от компании или правни субекти, установени на тяхна територия, когато инвестирането във вземания по дългове съгласно параграф 1, буква а) от страна на такива правни субекти не е надвишило 15 % от техните активи. Също така чрез дерогация от параграф 4 държавите-членки могат да изключат от определението за лихвено плащане в параграф 1 лихвите, платени или кредитирани по сметка на правен субект, посочен в член 4, параграф 2, който не отговаря на изискванията за възможността съгласно член 4, параграф 3 и е установен на тяхна територия, когато инвестицията на такъв правен субект във вземания по дългове съгласно параграф 1, буква а) не е надвишила 15 % от неговите активи.

Упражняването на тази възможност от една държава-членка обвързва останалите държави-членки.

7. Процентът, посочен в параграф 1, буква г) и параграф 3, от 1 януари 2011 г. е 25 %.

8. Процентите, посочени в параграф 1, буква г) и параграф 6, се определят чрез позоваване на инвестиционната политика, формулирана в правилата за финансиране или в документите за учредяване на въпросните компании или правни субекти и, ако това не стане, чрез позоваване на действителния състав на активите на въпросните компании или правни субекти.

Член 7

Териториален обхват

Настоящата директива се прилага към лихви, платени от агент по плащанията, установен на територията, към която се прилага Договорът по силата на член 299 от него.

▼B

ГЛАВА II

ОБМЕН НА ИНФОРМАЦИЯ

Член 8

Информация, докладвана от агента по плащанията

1. Когато бенефициерът е с местожителство в държава-членка, различна от тази на агента по плащането, минималната информация, която трябва да бъде докладвана от агента по плащанията на компетентния орган на държавата-членка в която се е установил, включва:

а) самоличността и местожителството на бенефициера, установени съгласно член 3;

б) името и адреса на агента по плащането;

в) номера на сметката на бенефициера или, когато няма такава, идентифициране на вземането по дълга, пораждащ лихвата;

г) информация за лихвено плащане съгласно параграф 2.

2. Минималната информация, свързана с лихвеното плащане, която трябва да бъде докладвана от агента по плащанията, разграничава следните категории лихви и изисква:

а) за лихвено плащане по смисъла на член 6, параграф 1, буква а): сумата на платените или кредитираните лихви;

б) за лихвени плащания по смисъла на член 6, параграф 1, буква б) или г): или размера на лихвите, или дохода, посочени в тези параграфи, или пълния размер на приходите от продажба, изплащане или изкупуване;

в) за лихвени плащания по смисъла на член 6, параграф 1, буква в): или размера на дохода, посочен в споменатия параграф, или цялата сума за разпределение;

г) за лихвени плащания по смисъла на член 6, параграф 4: размера на лихвата по отношение на всеки един от членовете на правния субект съгласно член 4, параграф 2, който удовлетворява условията на член 1, параграф 1 и член 2, параграф 1;

д) когато държава-членка упражнява възможността съгласно член 6, параграф 5: размера на лихвата, изчислена на годишна база.

Държавите-членки могат да ограничат минималната информация, свързана с лихвените плащания, която следва да бъде докладвана от агента по плащанията, до общия размер на лихвите или дохода и до общия размер на приходите от продажба, изплащане или изкупуване.

Член 9

Автоматичен обмен на информация

1. Компетентният орган на държавата-членка на агента по плащанията съобщава информацията съгласно член 8 на компетентния орган на държавата-членка по местожителство на бенефициера.

2. Съобщаването на информацията е автоматично и се извършва най-малко един път годишно, в срок шест месеца след края на данъчната година в държавата-членка на агента по плащанията, за всички лихвени плащания през годината.

3. Разпоредбите на Директива 77/799/ЕИО се прилагат към обмена на информация съгласно настоящата директива, в случай

▼B

че разпоредбите на настоящата директива не се дерогират. Член 8 от Директива 77/799/ЕИО не се прилага към информацията, която следва да се предостави съгласно настоящата глава.

ГЛАВА III

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 10

Преходен период

1. По време на преходния период, започващ от датата, посочена в член 17, параграфи 2 и 3 и съгласно член 13, параграф 1 от Белгия, Люксембург и Австрия не се изисква да прилагат разпоредбите на глава II.

Те обаче получават информация от другите държави-членки съгласно глава II.

По време на преходния период целта на настоящата директива е да гарантира минимално ефективно данъчно облагане на спестявания под формата на лихвено плащане в една държава-членка към бенефициери, които са физически лица с местожителство за данъчни цели в друга държава-членка.

2. Преходният период завършва в края на първата пълна финансова година, следваща по-късната от следните дати:

— датата на влизане в сила на споразумението между Европейската общност, след единодушно решение на Съвета, и Конфедерация Швейцария, Княжество Лихтенщайн, Република Сан Марино, Княжество Монако и Княжество Андора, което предвижда обмен на информация при поискване съгласно типовото споразумение на ОИСР (Организацията за икономическо сътрудничество и развитие) за обмена на информация по данъчни въпроси, публикувано на 18 април 2002 г. (наричано по-долу „типово споразумение на ОИСР“), по отношение на лихвените плащания съгласно настоящата директива, извършени от агентите по плащанията, установени на съответните територии, към бенефициерите, местни лица на териториите, на които се прилага директивата, в допълнение на едновременното прилагане от тези същите страни на данък, удържан при източника, по такива плащания по ставката, определена за съответните периоди съгласно член 11, параграф 1,

— датата, на която Съветът приема единодушно, че САЩ се ангажират с обмен на информация при поискване, съгласно типовото споразумение на ОИСР, по отношение на лихвените плащания съгласно настоящата директива, извършени от агенти по плащанията, установени на тяхна територия, към бенефициери, местни лица на територията, към която се прилага настоящата директива.

3. В края на преходния период от Белгия, Люксембург и Австрия се изисква да прилагат разпоредбите от глава II и те преустановяват прилагането на данъка, удържан при източника, и разпределението на приходите съгласно членове 11 и 12. Ако по време на преходния период Белгия, Люксембург или Австрия избират прилагането на разпоредбите от глава II, те повече не прилагат данъка, удържан при източника, и разпределението на приходите съгласно членове 11 и 12.

▼B

Член 11

Данък, удържан при източника

1. По време на преходния период по член 10, когато бенефициерът е с местожителство в държава-членка, различна от тази, в която е установен агентът по плащанията, Белгия, Люксембург и Австрия начисляват 15 % данък, удържан при източника, през първите три години на преходния период, 20 % — за следващите три години, и 35 % — след това.

2. Агентът по плащанията начислява данък, удържан при източника, както следва:

а) при лихвено плащане по смисъла на член 6, параграф 1, буква а): върху сумата на платените или кредитираните лихви;

б) при лихвено плащане по смисъла на член 6, параграф 1, буква б) или г): върху сумата на лихвите или дохода по горните параграфи или данък с равностойно действие, който да бъде платен от получателя върху пълната сума от постъпленията от продажба, възстановяване или изкупуване;

в) при лихвено плащане по смисъла на член 6, параграф 1, буква в): върху сумата на дохода по посочения параграф;

г) при лихвено плащане по смисъла на член 6, параграф 4: върху сумата на лихвата, която се отнася до всеки от членовете на правния субект по член 4, параграф 2, който удовлетворява условията на член 1, параграф 1 и член 2, параграф 1;

д) когато държава-членка упражнява възможността съгласно член 6, параграф 5: върху сумата на лихвата, изчислена на годишна база.

3. За целите на параграф 2, букви а) и б) данък, удържан при източника, се начислява пропорционално на периода на притежаване на вземането по дълга от бенефициера. Когато агентът по плащанията не може да определи периода на притежаване на базата на информацията, която има, той приема, че бенефициерът владее вземането по дълга през целия период на своето съществуване, освен ако той не представи доказателства за датата на придобиване.

4. Налагането на данък, удържан при източника, от държавата-членка на агента по плащанията не пречи на държавата-членка по местожителство за данъчни цели на бенефициера да облага дохода с данък в съответствие с нейното национално право, ако е в съответствие с Договора.

5. По време на преходния период държавите-членки, начисляващи данък, удържан при източника, могат да постановят, че икономическият оператор, който плаща лихви или гарантира лихви за правен субект по член 4, параграф 2, установен в друга държава-членка, се счита за агент по плащанията на мястото на правния субект и начислява данъка, удържан при източника, върху тези лихви, освен ако правният субект не се е съгласил официално неговото име, адрес и общата сума на платените му или гарантирани за него лихви да бъдат съобщени съгласно член 4, параграф 2, последната алинея.

Член 12

Разпределение на приходите

1. Държавите-членки, които начисляват данък, удържан при източника, съгласно член 11, параграф 1, задържат 25 % от своите приходи и превеждат 75 % от тях на държавите-членки по местожителство на бенефициера на лихвата.

▼B

2. Държавите-членки, които начисляват данък, удържан при източника, съгласно член 11, параграф 5, задържат 25 % от приходите и превеждат 75 % на другите държави-членки пропорционално на преводите, изпълнени в съответствие с параграф 1 от настоящия член.

3. Такива преводи се извършват най-късно в срок шест месеца след края на данъчната година в държавата-членка на агента по плащанията, що се касае до параграф 1, или тази в държавата-членка на икономическия субект, що се касае до параграф 2.

4. Държави-членки, които начисляват данък, удържан при източника, предприемат необходимите мерки, за да гарантират правилното функциониране на системата за разпределение на приходите.

Член 13

Изключения от процедурата за облагане с данък, удържан при източника

1. Държави-членки, които начисляват данък, удържан при източника, съгласно член 11 предвиждат едната или и двете посочени по-долу процедури, за да гарантират, че бенефициерите могат да предявят искане за освобождаване от данъчно облагане:

а) процедура, която позволява на бенефициера изрично да оторизира агента по плащанията да докладва информация в съответствие с глава II, като тази оторизация включва всички лихви, платени на бенефициера от този агент по плащанията; в такива случаи се прилагат разпоредбите на член 9;

б) процедура, която гарантира, че няма да се начислява данък, удържан при източника, когато бенефициерът представи на своя агент по плащанията удостоверение, издадено на негово име от компетентния орган на неговата държава-членка по местожителство за данъчни цели съгласно параграф 2.

2. По искане на бенефициера компетентният орган на неговата държава-членка по местожителство за данъчни цели издава удостоверение, в което се посочват:

а) име, адрес и данъчен или друг идентификационен номер или, ако няма такъв, датата и мястото на раждане на бенефициера;

б) името и адреса на агента по плащанията;

в) номера на сметката на бенефициера.

Това удостоверение е валидно за период, който не превишава три години. Той се издава на всеки бенефициер, който го изиска, в срок от два месеца след подаване на молбата.

Член 14

Избягване на двойното данъчно облагане

1. Държавата-членка по местожителство за данъчни цели на бенефициера гарантира избягването на всяко двойно данъчно облагане, което може да е резултат от налагането на данъка, удържан при източника, по член 11, съгласно разпоредбите на параграфи 2 и 3.

2. Ако лихвата, получена от бенефициера, е била обложена с данък, удържан при източника, в държавата-членка на агента по плащанията, държавата-членка по местожителство за данъчни цели на бенефициера му предоставя данъчен кредит, равен на сумата на удържания данък в съответствие с националното законодателство. Когато тази сума надвишава сумата на дължимия данък

▼B

съгласно неговото национално законодателство, държавата-членка по местожителство за данъчни цели връща превишението от удържания данък на бенефициера.

3. Ако освен данъка, удържан при източника, по член 11 лихвите, получени от бенефициера, са били предмет на някакъв друг вид данък, удържан при източника, и държавата-членка по местожителство за данъчни цели предостави данъчен кредит за такъв данък, удържан при източника, съгласно своето национално законодателство или данъчните конвенции, този друг данък, удържан при източника, се кредитира, преди да се приложи процедурата по параграф 2.

4. Държавите-членки по местожителство за данъчни цели на бенефициера могат да заменят данъчния кредит съгласно параграфи 2 и 3 с възстановяване на данъка, удържан при източника, посочен в член 11.

Член 15

Прехвърляеми дългови ценни книжа

1. По време на преходния период по член 10, но най-късно до 31 декември 2010 г. вътрешните и международните облигации и други прехвърляеми дългови ценни книжа, които първо са били емитирани преди 1 март 2001 г., или оригиналните проспекти за емитиране за които са били приети преди тази дата от компетентните органи по смисъла на Директива 80/390/ЕИО на Съвета ([1]) на Съвета или от отговорните органи в трети страни, не се признават за вземания по дългове по смисъла на член 6, параграф 1, буква а), при условие че не са пускани следващи емисии от такива прехвърляеми дългови ценни книжа на или след 1 март 2002 г. В случай че преходният период по член 10 продължи след 31 декември 2010 г., разпоредбите от настоящия член продължават да се прилагат само по отношение на прехвърляеми дългови ценни книжа:

— които съдържат клаузи „брутен резултат“ и „предварително изплащане“, и

— когато агентът по плащанията съгласно член 4 е установен в държава-членка, прилагаща данъка, удържан при източника, по член 11, и този агент по плащанията плаща лихви или гарантира плащането на лихви за непосредствена полза на бенефициер с местожителство в друга държава-членка.

Ако на или след 1 март 2002 г. е пусната следваща емисия от гореспоменатите прехвърляеми дългови ценни книжа, емитирани от правителството или сроден правен субект, действащ като обществен орган, или чиято роля е призната от международен договор съгласно приложението, цялата емисия от такива ценни книжа, състояща се от първоначалната и всяка следваща емисии, се приема за вземане по дълг по смисъла на член 6, параграф 1, буква а).

Ако на или след 1 март 2002 г. е пусната следваща емисия от гореспоменатите прехвърляеми дългови ценни книжа, емитирана от друг емитент, който не е включен във втората алинея, тази следваща емисия се смята за вземане по дълг по смисъла на член 6, параграф 1, буква а).

2. Нищо в настоящия член не пречи на държавите-членки да облагат с данъци доходите от прехвърляемите дългови ценни книжа по параграф 1 съгласно своите национални законодателства.

([1]) ОВ L 100, 17.4.1980 г., стр. 1. Директива, отменена с Директива 2001/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 184, 6.7.2001 г., стр. 1).

▼B

ГЛАВА IV

РАЗНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 16

Други данъци, удържани при източника

Настоящата директива не пречи на държавите-членки да начисляват други видове данък, удържан при източника, различни от посочения в член 11, съгласно своите национални законодателства или конвенциите за двойното данъчно облагане.

Член 17

Транспониране

1. Държавите-членки приемат и публикуват преди 1 януари 2004 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с настоящата директива. Те незабавно информират Комисията за това.

2. Държавите-членки прилагат тези разпоредби от ►M2 1 юли 2005 г. ◄, при условие че

i) Конфедерация Швейцария, Княжество Лихтенщайн, Република Сан Марино, Княжество Монако и Княжество Андора наложат от същата тази дата мерки, еквивалентни на тези, които се съдържат в настоящата директива, съгласно сключените от тях споразумения с Европейската общност, след единодушното им приемане от Съвета;

ii) всички споразумения или други разпоредби са уместни, което означава, че всички зависими или асоциирани територии (Нормандските острови в Ламанша, остров Ман и зависимите или асоциирани територии в Карибския басейн) прилагат от същата тази дата автоматичен обмен на информация така, както е предвидено в глава II от настоящата директива (или по време на преходния период по член 10 прилагат данък, удържан при източника, при условията, които се съдържат в членове 11 и 12).

3. Съветът решава единодушно най-малко шест месеца преди 1 януари 2005 г. ще се изпълняват ли условията, предвидени в параграф 2, като има предвид датите за влизане в сила на съответните мерки в трети страни и зависимите или асоциирани територии. Ако Съветът не вземе решение условието да се изпълнява, той приема единодушно по предложение от Комисията нова дата за целите на параграф 2.

4. Когато държавите-членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условията и редът на позоваване се определят от държавите-членки.

5. Държавите-членки незабавно съобщават на Комисията текстовете на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива, заедно с таблица на съответствието между разпоредбите на настоящата директива и приетите национални разпоредби.

Член 18

Преразглеждане

Комисията докладва на Съвета на всеки три години за изпълнението на настоящата директива. На базата на тези доклади

▼B

Комисията, когато е уместно, предлага на Съвета необходимите изменения на директивата, за да се гарантира по-ефективното данъчно облагане на доходите от спестявания и да се избегнат нежелателните нарушения в областта на конкуренцията.

Член 19

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз.*

Член 20

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ

СПИСЪК НА СВЪРЗАНИ ПРАВНИ СУБЕКТИ СЪГЛАСНО ЧЛЕН 15

За целите на член 15 посочените по-долу правни субекти се приемат за „свързани правни субекти, действащи като публични органи, или такива, чиято роля се признава от международен договор“:

— правни субекти в Европейския съюз:

Белгия	Vlaams Gewest (Фламандски регион) Région wallonne (Валонски регион) Région bruxelloise/Brussels Gewest (Района на Брюксел) Communauté française (Френска общност) Vlaamse Gemeenschap (Фламандска общност) Deutschsprachige Gemeinschaft (Немскоезична общност)

▼M3

България	Общините Социалноосигурителни фондове

▼B

Испания	Xunta de Galicia (Регионален изпълнителен орган на Галиция) Junta de Andalucía (Регионален изпълнителен орган на Андалусия) Junta de Extremadura (Регионален изпълнителен орган на Екстремадура) Junta de Castilla-La Mancha (Регионален изпълнителен орган на Кастиля — Ла Манча) Junta de Castilla-León (Регионален изпълнителен орган на Кастиля — Леон) Gobierno Foral de Navarra (Регионално правителство на Навара) Govern de les Illes Balears (Правителство на Балеарските острови) Generalitat de Catalunya (Автономно правителство на Каталуния) Generalitat de Valencia (Автономно правителство на Валенсия) Diputación General de Aragón (Регионален съвет на Арагон) Gobierno de las Islas Canarias (Правителство на Канарските острови) Gobierno de Murcia (Правителство на Мурсия) Gobierno de Madrid (Правителство на Мадрид) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Правителство на автономната общност на баската държава) Diputación Foral de Guipúzcoa (Регионален съвет на Гипузкоа) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Регионален съвет на Бискайа) Diputación Foral de Alava (Регионален съвет на Алава) Ayuntamiento de Madrid (Градски съвет на Мадрид) Ayuntamiento de Barcelona (Градски съвет на Барселона) Cabildo Insular de Gran Canaria (Островен съвет на Гран Канариа) Cabildo Insular de Tenerife (Островен съвет на Тенерифе) Instituto de Crédito Oficial (Обществен институт за кредитиране) Instituto Catalán de Finanzas (Финансов институт на Каталуния) Instituto Valenciano de Finanzas (Финансов институт на Валенсия)

▼B

Гърция	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Национална организация по телекомуникации) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Национална организация по железопътен транспорт) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Национална електрическа компания)
Франция	La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (Фонд за редуциране на социалния дълг) L'Agence française de développement (AFD) (Френска агенция за развитие) Réseau Ferré de France (RFF) (Френска железопътна мрежа) Caisse Nationale des Autoroutes (CNA) (Национален фонд на автомагистралите) Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Обществена подкрепа за парижките болници) Charbonnages de France (CDF) (Съвет за въглищата на Франция) Entreprise minière et chimique (EMC) (Минна и електрическа компания)
Италия	Региони Провинции Общини Cassa Depositi e Prestiti (Фонд за депозити и кредити)

▼M1

Латвия	Pašvaldības (органи на местно управление)
Полша	gminy (общини) powiaty (райони) województwa (провинции) związki gmin (сдружения на общини) powiatów (сдружения на райони) województw (сдружения на провинции) miasto stołeczne Warszawa (столицата Варшава) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Агенция за преструктуриране и модернизация на селското стопанство) Agencja Nieruchomośći Rolnych (Агенция за селскостопанска собственост)

▼B

Португалия	Região Autónoma da Madeira (Автономен регион Мадейра) Região Autónoma dos Açores (Автономен регион Азорски острови) Общини

▼M3

Румъния	autoritățile administrației publice locale (местни органи на публичната администрация)

▼M1

Словакия	mestá a obce (общини) Železnice Slovenskej republiky (Словашка железопътна компания) Štátny fond cestného hospodárstva (Държавен фонд за управление на пътищата) Slovenské elektrárne (Словашки електроцентрали) Vodohospodárska výstavba (Дружество за изграждане на водни бентове)

▼B

— международни правни субекти:

Европейска банка за реконструкция и развитие

▼B

Европейска инвестиционна банка

Азиатска банка за развитие

Африканска банка за развитие

Световна банка/МБВР (Международна банка за възстановяване и развитие)/МВФ (Международен валутен фонд)

Международна финансова корпорация

Междуамериканска банка за развитие

Фонд за социално развитие към Съвета на Европа

Евратом

Европейска общност

Corporación Andina de Fomento (CAF) (Андианска корпорация за развитие)

Еврофима

Европейска общност за въглища и стомана

Северна инвестиционна банка

Карибска банка за развитие

Разпоредбите от член 15 не засягат никакви международни задължения, поети от държавите-членки по отношение на горепосочените международни правни субекти.

— правни субекти в трети страни:

Това са тези правни субекти, които отговарят на следните критерии:

1. правният субект недвусмислено се приема като публичен съгласно националните критерии;

2. такъв публичен правен субект е непазарен производител, който администрира и финансира група от дейности, които осигуряват непазарни стоки и услуги, предназначени за благото на обществото, и които ефективно се контролират от общо правителство;

3. такъв публичен правен субект е голям и постоянен емитент на дълг;

4. държавата може да гарантира, че този публичен правен субект няма да използва предварително изкупуване при наличието на клаузи за „осъществяване на брутна печалба“.